

CURIERUL ADVENTIST

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI ÎNCURAJĂRI PENTRU AȘTEPTĂTORII DOMNULUI HRISTOS IULIE 2025

SĂGETI
și războinici

CUPRINS

IULIE 2025

1 MESAJUL PREȘEDINTELUI

Aurel Neațu

Ecouri dintr-o primăvară binecuvântată

3 ÎNTREBĂRI BIBLICE

Florin G. Lăiu

Modificări ale textului biblic (2)

5 EVENIMENT

Beatrice Loșca

Biblia și tehnologia

9 SĂNĂTATE

Dr. Ana-Maria Zanfir

Mai tare decât un viteaz: omul care se stăpânește (1)

12 TEOLOGIE

Gabriel Golea

Misiunea bisericii, între adaptare culturală și credincioșie față de Evanghelie

16 MISIUNE

Alexandru Dobrin

Cuvântul descoperit și apoi răspândit

18 SPIRITUAL

Pavel Burlacu

O percepție selectivă

21 FAMILIE

Marius Andrei

Nu e bine... singur

24 BISERICA MONDIALĂ

Ivalina Ilieva

Prima întâlnire națională a pastorilor și instructorilor Școlii de Sabat din Bulgaria

26 BISERICA MONDIALĂ

Parteneriatul unei școli adventiste oferă speranță și vindecare elevilor strămutați din Ucraina

28 SOCIAL

*Zeno L. Charles-Marcel &
Peter N. Landless*

Noi începuturi: cum să scapi de obiceiuri proaste și să trăiești mai sănătos

30 TEOLOGIE

Daniel Dobrin

Dorința de a-L întâlni pe Hristos

33 TINERET

Gheorghe Ciorcărlan

Săgeți și războinici

36 BISERICA DIN ROMÂNIA

Valentin Filimon

Ellen White – viața și slujirea profetică

39 ADRA ROMÂNIA

41 PAGINA COPIILOR

Isabella Țăranu

Noaptea în pădure

ECOURI

dintr-o primăvară binecuvântată

„Dumnezeu să-Și arate bunăvoința față de voi, să vă binecuvânteze și să facă să strălucească fața Sa peste voi!”
(adaptare după Psalmii 67:1, NTR).

Privind în urmă, ne amintim cu recunoștință de câteva evenimente care au adus sănătate, lumină și speranță în mijlocul nostru. În perioada 1 mai–11 iunie, mii de persoane au participat la *Maratonul Sănătății: 42 de zile fără zahăr*, o provocare lansată de Departamentul de Sănătate al Uniunii Adventiste. Dr. Ana-Maria Zanfir a condus această inițiativă cu sprijinul unei comunități online de peste 3.150 de membri, într-un efort colectiv de detoxifiere fizică și întărire spirituală.

Depart de a fi doar un exercițiu alimantar, această perioadă de abstenență a devenit un timp de reflecție și disciplină. Ne-am amintit de pionierii adventiști care trăiau fără zahăr pe masă și care încurajau consumul cumpătat și conștient. Într-un context în care zahărul a devenit omniprezent și foarte accesibil, renunțarea la el timp de șase săptămâni a reprezentat pentru mulți o adevărată revoluție în stilul de viață. Personal, împreună cu soția mea, Carmen, am parcurs acest maraton cu rugăciune până la capăt.

Tot în această primăvară, ne-am bucurat să vedem cum Biblia continuă să unească generații. La sfârșitul lunii aprilie a avut loc etapa națională a Olimpiadei de cunoștințe biblice – un concurs cu tradiție, aflat, se pare, la a XXX-a ediție. Peste 310 copii și tineri s-au pregătit cu seriozitate luni de zile și au demonstrat un atașament profund față de Cuvântul lui Dumnezeu.

Au obținut minimum 85 de puncte 138 de participanți, care urmează să beneficieze de o tabără gratuită în luna august. Dintre aceștia, cinci tineri au atins punctul maxim: Arasiela Ștefan (Remeți, MM), Beniamin Trif (Șepreș, AR), Medeea Anelisse Istrate și Luca Dragomir (Matca nr. 1, GL), Alesia Hadasa Mușat (Ivești, GL). Ne rugăm ca înțelepciunea și pasiunea lor pentru Scriptură să crească mereu.

Pe lângă sănătate și spiritualitate, luna mai a fost și o lună a aniversărilor semnificative. Două instituții cu rădăcini adânci în credință au împlinit 25 de ani de activitate.

Pe 31 mai, la Biserica Labirint din București s-a sărbătorit un sfert de veac

de existență a Liceului Teoretic „Mihai Ionescu” – cea mai mare școală creștină privată din România și a doua ca mărime din Europa. Cu 777 de elevi și o ofertă educațională modernă, liceul a demonstrat că excelența academică poate merge mână în mână cu formarea caracterului. Programele opționale despre „Life Skills”, orientarea în carieră și misiunea socială – inclusiv proiectul în care elevii au gătit și au strâns fonduri pentru construirea unei școli în India – sunt dovezi ale unei educații trăite cu sens.

Tot atunci a avut loc și aniversarea Asociației Sola Scriptura, a cărei activitate în domeniul promovării Bibliei s-a consolidat prin parteneriatul cu Editura Viață și Sănătate. Astăzi, rețeaua sa de librării creștine este cea mai mare din țară și a doua între toate lanțurile naționale de profil. În aceste spații, Biblia este la loc de cinste, iar oamenii pot găsi hrana spirituală de care au nevoie.

Într-un gest curajos și inovator, Trustul Media Adventist a lansat în ultima zi a lunii mai platforma *academiasperanta.ro*, unde un asistent virtual – Adam – oferă răspunsuri și ghidare în studiul biblic. Adam este un motor de inteligență artificială, instruit pe baza unei vaste bibliografii adventiste,

dar orientat în primul rând spre fidelitate față de textul sacru. În ciuda complexității sale tehnologice, el nu caută să înlocuiască oamenii, ci să-i sprijine. Este gratuit, fără reclame, transparent și învață constant.

Într-o epocă în care AI-ul pătrunde tot mai mult în viața noastră, apariția lui Adam ridică întrebări legitime, dar oferă și oportunități. Așa cum ne folosim de tehnologie pentru a opera inimi sau pentru a naviga în siguranță, de ce nu am folosi-o și pentru a aprofunda Scriptura? Conduc corect, acest instrument poate deveni un sprijin real în căutarea adevărului.

Dumnezeu a fost bun cu noi. Cu aceste daruri în suflet, ne întoarcem către El cu recunoștință și loialitate.

„Te iubesc din inimă, Doamne, tăria mea!
Doamne, Tu ești... izbăvitorul meu...,
tăria care mă scapă și întăritura mea!
Mărit să fie Dumnezeul mântuirii mele...
Doamne, Te voi lăuda...,
voi cânta spre slava Numelui Tău!”
(selecții din Psalmii 18:1-2,46,49). ▀

Text preluat prin adaptare de pe blogul oficial
presedinte.adventist.ro, unde mesajele
președintelui se pot urmări în format video.

AUREL NEAȚU, președinte, Uniunea de Conferințe

MODIFICĂRI

ale textului biblic (2)

Se spune că scribii și-ar fi permis să adauge, să scoată, sau să substituie cuvinte și expresii din Biblie. Care este adevărul și cât de grav ar fi faptul?

Adaosuri interzise?

În cele mai vechi manuscrise la Matei 6:13 (Sinaiticus etc.),¹ rugăciunea „Tatăl Nostru” nu are încheierea actuală. Manuscrisele bizantine, mai târzii, au adăugat încheierea („căci a Ta este împărăția, puterea și slava în veci. Amin”), urmându-se natural practica bisericii. Isus o lăsase „neterminată”, sugerând că putem s-o continuăm și s-o încheiem noi. Credincioșii

i-au făcut astfel o încheiere, inspirându-se dintr-un psalm (1 Cronici 29:11-12).

Sunt acestea cu adevărat adaosuri la Cuvântul lui Dumnezeu sau simple dovezi ale evlaviei scribilor? Spiritul Profetic ne învață că „în Biblie, Dumnezeu nu-și demonstrează capacitățile în materie de cuvinte, logică și retorică”.² Inspirația este dată minții profetului, nu cuvintelor. Prin urmare, inspirația și autoritatea

**Inspirația și autoritatea
Bibliei stau în mesajul textu-
lului, nu în forma literară
prin care a fost transmis.
De aceea, adăugarea sau
scoaterea de cuvinte,
dacă nu schimbă sensul,
constituie doar un feno-
men filologic, nu teologic.**

Bibliei stau în mesajul textului, nu în forma literară prin care a fost transmis. De aceea, adăugarea sau scoaterea de cuvinte, dacă nu schimbă sensul, constituie doar un fenomen filologic, nu teologic.

Variante și precizări

În Matei 1:18, unele manuscrise au „Iisus”, altele „Christos”, altele „Christos Iisus” sau „Iisus Christos” – modificări fără mare importanță. Dar în Matei 16:20, adaosul numelui în manuscrisele bizantine („să nu spună nimănui că EL este Iisus Christosul”) este nepotrivit. Iisus refuzase să accepte public titlul de Christos / Mesia, dar numele Lui personal nu putea fi tăinuit.

Unele diferențe minore sunt importante ca sens și se poate vedea că s-a urmărit o precizare sau, dimpotrivă, s-a dorit evitarea unei concluzii „greșite”. De exemplu, în timp ce majoritatea manuscriselor la Matei 1:21 au „ea va naște un fiu”, unele manuscrise siriace redau „ea *îți* va naște un fiu”. În Matei 1:23, unii copişti au scris „îl **vei** numi”, alții: „îl **va** numi”, și alții: „îl **vor** numi”.

Alteori, diferențele constau în precizări, potrivite sau eronate. În Matei 5:11, multe

manuscrise precizează „și neadevărate”. În Matei 2:5, unele manuscrise menționează pe „profetul Isaia”, alții pe Mica, iar alții spun simplu atât în Matei 1:22, cât și în Matei 2:5, „prin profetul”, fără nume. Este evident că în asemenea cazuri numele sunt adaosuri, deoarece nu s-ar putea explica fenomenul invers, ca vreun scrib să fi omis intenționat numele.

În Matei 27:9, unde în toate manuscrisele existente este greșit menționat „Jeremia”, acesta este mai probabil un foarte timpuriu adaos scribal.

Un adaos buclușag este prezent în manuscrisele bizantine la Matei 5:22, unde s-a adăugat cuvântul *eikē* = „degeaba”, „nejustificat”. (Firește, noi, muritorii, avem întotdeauna justificări!).

Omisii

Există însă și omisiuni semnificative și probabil intenționate în unele manuscrise, cum ar fi Matei 1:25 „și nu a cunoscut-o până când”, sau în Matei 3:11, unde multe manuscrise târzii omit cuvintele „și cu foc”.

În Matei 5:32, a doua parte a versetului („și cine va lua... comite adulter”) este omisă în câteva manuscrise. La fel se întâmplă cu a doua parte a versetului 45 în unele manuscrise, iar Matei 5:44 este omis complet.

Alteori variantele existente indică preferințe diferite. Dacă în Matei 5:44, Codexul Sinaitic se referă în ultima parte la „păgâni”, manuscrisele mai târzii au „vameșii” sau „vameșii și păcătoșii”. În Iuda 1:5, cele mai vechi manuscrise spun că „Iisus” a fost Cel care a izbăvit pe Israel din Egipt; alte manuscrise spun „Christos Dumnezeu” sau „Christos Iisus”; altele, că a fost „Dumnezeu” sau „Domnul”. 📌

FLORIN G. LĂIU, profesor de Biblie, pensionar

NOTE

¹ Exemple din articol sunt verificabile în edițiile critice ale Noului Testament, în programe digitale care conțin versiunile antice ale Bibliei, precum și în articole disponibile pe internet, cum ar fi EnWikipedia, „Textual variants in the New Testament”.

² E. G. White, *Manuscript 24*, 1886; *Solii alese*, vol I, pp.19–21; <https://egwwritings.org <logic rhetoric>.”>

BIBLIA ȘI TEHNOLOGIA: *o întâlnire providențială la București*

Lansarea chatbotului ADAM și a Academiei Speranța:
un pas curajos spre o Evanghelie vie în era digitală

Pe 31 mai 2025, la Nord Events Center din București, peste 600 de persoane s-au reunit pentru un moment cu totul special: lansarea oficială a două resurse digitale care marchează o nouă etapă în misiunea Bisericii Adventiste din România – platforma de studiu online Academia Speranța și chatbotul biblic ADAM. Această inițiativă a prins viață prin dedicarea echipei Trustului Media Speranța, cu sprijinul Editurii Viață și Sănătate, și a îmbinat profunzimea Cuvântului cu mijloacele moderne ale tehnologiei.

Dimineată cu rădăcini adânci: 25 de ani de Sola Scriptura

Prima parte a zilei a fost dedicată unei aniversări importante: 25 de ani de lucrare prin cursurile biblice Sola Scriptura, oferite prin corespondență. A fost o recunoaștere sinceră a celor care, timp de decenii, au purtat cu răbdare și credință Cuvântul lui Dumnezeu în casele oamenilor.

Au luat cuvântul:

- Beatrice Lospa, fondatoarea Institutului de Studii Biblice prin corespondență Sola Scriptura și actualul director al Academiei Speranța;
- Viorel Răducan, directorul Editurii Viață și Sănătate și al rețelei de librării Sola Scriptura;
- Costi Gogoneață, directorul general al Trustului Media Speranța;
- Florian Ristea, reprezentant al Diviziei Inter-Europene a Bisericii Adventiste.

După-amiază cu viziune: lansarea Academiei Speranța și a chatbotului ADAM

După-amiază, într-o sală plină de entuziasm, emoție și curiozitate, a fost lansată Academia Speranța – o platformă digitală de studiu biblic video și text – și chatbotul ADAM, primul ghid biblic digital gratuit în limba română, bazat pe inteligența artificială, disponibil nonstop.

Costi Gogoneață a prezentat proiectul și a subliniat importanța folosirii tehnologiei pentru a duce Evanghelia mai departe. A urmat Beatrice Lospa, care a vorbit despre viziunea din spatele acestei lucrări: a aduce Cuvântul lui Dumnezeu mai aproape de inimile oamenilor prin mijloace moderne, fără a compromite adevărul etern.

Au fost momente emoționante când s-a vorbit despre rugăciune, inspirație divină și multă muncă. Dezvoltatorii Alexandra Delureanu și Mădălin Birdeanu au împărtășit din culisele proiectului – cum fiecare linie de cod a fost ghidată de dorința de a-L face pe Dumnezeu accesibil generației digitale, păstrând sacralitatea mesajului.

Unitate și susținere din partea liderilor spirituali și guvernamentali

Evenimentul a fost cu adevărat special și prin diversitatea invitaților de pe scenă și din sală – o imagine rară și prețioasă a unității în jurul unei misiuni comune.

Au fost prezenți:

- Marius Ciulu, Biserica Ortodoxă Română;
- Prof. univ. dr. Ciprian Terinte, Institutul Teologic Penticostal;
- Virgil Achihi, vicar general, Biserica Creștină după Evanghelie;
- Sorin Bădrăgan, președintele Uniunii Bisericilor Baptiste din România.

Din partea instituțiilor statului au participat:

- Dr. Alexandru Rafila, ministrul Sănătății;
- Cătălin Vasile, consilier al ministrului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului;

- Stelian Fedorca, fost secretar de stat la Ministerul Educației și consilier al primului ministru;
- Romeo Moșoiu, consilier în cabinetul ministrului Educației;
- Ion Săcală, prorector, Universitatea Politehnică din București;
- Mihai Miron, șef serviciu, Secretariatul de Stat pentru Culte.

Evenimentul a inclus și mesaje video emoționante din partea:

- Vyacheslav Demyan, președintele Hope Channel International;
- Klaus Popa, președintele Hope Media Europe.

Muzica – legătura dintre inimă și cer

Pe tot parcursul zilei, muzica a fost limbajul care a unit generații și confesiuni. Dimineața, Corul și Orchestra Signum au oferit momente solemne, care au evocat tradiția și credința vie. După-amiaza, The Royal Singers și corurile reunite Signum & Royal Singers, sub bagheta dirijorilor Albert Codreanu și Sebastian Mirică, au ridicat inimile într-un adevărat imn al unei generații care caută să trăiască Scriptura cu autenticitate.

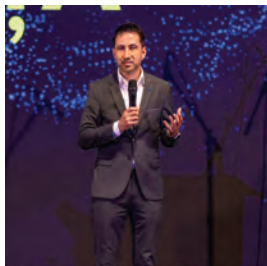
ADAM și Academia Speranța – Evanghelia în limbajul generației digitale

Aceste două proiecte nu sunt simple aplicații. Ele sunt rugăciuni întrupate în tehnologie, punți între generații, răspunsuri pentru sufletele care caută sens.

„Adevărul nu se schimbă. Dar misiunea noastră este să-l vestim într-un limbaj pe care lumea de azi îl poate înțelege. Cu curaj. Cu speranță. Cu iubire.” – *Beatrice Lospa*

Pentru tineri și adulți deopotrivă, ADAM și Academia Speranța oferă un „vino și vezi” al secolului XXI, o chemare la explorare, studiu și trăire a Bibliei – acolo unde suntem, în ritmul nostru, cu întrebările noastre. 🍂

BEATRICE LOSPA, director Academia Speranța

MAI TARE DECÂT UN VITEAZ: OMUL CARE SE STĂPÂNEȘTE (1)

*Lupta ascunsă:
când cea mai grea bătălie se dă în om*

Traversăm o perioadă în care omul, deși înconjurat de confort tehnologic și informație nelimitată, pare tot mai învins de propriile neputințe, un timp în care ne confruntăm cu creșterea îngrijorătoare a incidenței bolilor ce țin de stilul de viață la întreaga populație, corelată cu creșterea costurilor serviciilor medicale.

Din păcate, controlul asupra factorilor determinanți ai sănătății, atât la nivel individual, cât și comunitar, este minim. OMUL a pierdut controlul asupra lui însuși și acesta reprezintă unul dintre cele mai deplorabile efecte ale apostaziei originare. Ființa umană este jefuită de puterea de a se stăpâni. Nu mai poate gestiona propriile dorințe, nevoi, gânduri, după cum remarcă însuși apostolul Pavel. Vă invit să deschidem Sfânta Scriptură în Romani capitolul 7, începând cu versetul 15 până la 25:

„Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună. Și atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci

binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu, dar văd în măduarele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă ține rob legii păcatului, care este în măduarele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?... Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!...”

Cât de plastic explică apostolul Pavel această luptă – o luptă dură, o luptă pe viață și pe moarte, o luptă decisivă, care, în final, hotărăște atât destinul omului pe acest pământ, cât și cel veșnic. Solomon, înțeleptul rege al lui Israel, cunoscut pen-

Nu este puterea sabiei și a sulitei cea care contează, ci puterea autocontrolului.

tru discernământul său profund și pentru înțelegerea inspirată despre viață, afirmă în Proverbele 16:32: „Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz și cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți.”

În contextul Vechiului Testament, cuvântul „viteaz” (ebr. *gibbor*) apare frecvent și desemnează un războinic puternic, un bărbat al armelor, curajos, temut, onorat de popor. Găsim acest termen aplicat lui Ghedeon (Judecătorii 6:12), lui David și oamenilor lui (2 Samuel 23:8-39), și Domnului Isus, în Isaia 9:6, unde este numit *Dumnezeu Tare*. Deci, într-o cultură vechi-testamentară în care eroismul, curajul fizic și vitejia erau celebrate și recompensate, Solomon remodelează valorile sociale, schimbă paradigma, modifică viziunea asupra eroismului și forței și așază biruința asupra propriei naturi, asupra propriei firi, deasupra victoriilor militare. Această idee este profund revoluționară și atemporală. Ea răspunde la întrebarea fundamentală: Cine este cu adevărat puternic? Răspunsul pe care înțeleptul îl dă acestei întrebări nu este un simplu aforism, este o revelație a unei realități tulburătoare, trăite zilnic de fiecare dintre noi: cea mai mare bătălie se dă în om, nu în afara lui.

Altfel spus, în măsura în care tu reușești să fii stăpân pe tine, ești un învingător – te domini pe tine, dar și pe vrăjmașii din jurul tău. Nu este puterea sabiei și a sulitei cea care contează, ci puterea autocontrolului. Solomon, iluminat de Duhul lui Dumnezeu, înțelege că cei mai mari dușmani ai omului sunt mânia, pofta, egoismul și orgoliul propriei inimi. Oamenii care reușesc

să-și domine impulsurile, să-și controleze emoțiile și să trăiască în acord cu valorile cerului sunt, în ochii lui Dumnezeu și ai istoriei, mai puternici decât oricare lider militar.

Întorcându-ne în Grădina Edenului, remarcăm acea frumoasă organizare a elementelor deja create pentru a răspunde tuturor nevoilor de confort fizic și spiritual. Așadar, în Grădina Edenului, Dumnezeu îi învață pe primii noștri părinți că, pentru a rămâne în grădină și, chiar mai mult, în viață, prima lecție pe care trebuie să o cunoască și să o aplice este cea a autocontrolului. „Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: «Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit»” (Geneza 2:16-17). Cum nimic nu este întâmplător în planurile Celui Preaînalt, această cerere, care istoric și temporal este cea dintâi poruncă, solicită omului să se bucure doar de ce este frumos, de tot ce este curat. Altfel spus, aveau atât de mari posibilități de a profita de această mare casă întinsă între Tigru și Eufrat, marile fluvii ale Orientului. Dumnezeu nu i-a dăruit omului doar un cămin, ci și un cadru în care să învețe să trăiască în armonie cu voința divină.

În acest spațiu perfect organizat, unde toate nevoile fizice și spirituale îi erau împlinite, Dumnezeu îi oferă omului o libertate aproape nelimitată, cu o singură condiție: să nu se atingă de pomul cunoștinței binelui și răului. La o primă vedere, porunca pare simplă, chiar neînsemnată: o interdicție alimentară, o restricție printre mii de libertăți. Prin această limitare, Dumnezeu nu îngrădește libertatea omului, ci o consacra. Libertatea autentică nu constă în a putea face orice, ci în a alege ceea ce este drept, chiar și atunci când ai opțiunea de a alege altceva. Porunca din Geneza 2:16-17 nu este doar un avertisment, ci o chemare

la maturitate spirituală. Omul trebuia să aleagă în mod liber și conștient ascultarea. A avea în mijlocul grădinii un pom interzis însemna că omul era pus în fața unei alegeri continue: să se încreadă în Dumnezeu și să-și supună voința sau să cedeze ispitei curiozității, neîncrederii și orgoliului.

Edenul era plin de bunătați. Nicio lipsă nu le justifica primilor noștri părinți apropierea de acel pom. Ei puteau să se bucure din plin de tot ce era curat și frumos, dar li se cerea autocontrol. Astfel, primul păcat al omului a fost mai întâi un eșec în a păstra controlul asupra propriului corp, o încălcare fâțișă a poruncii divine, o renunțare la stăpânirea de sine, pentru o promisiune înșelătoare, pierzând astfel stăpânirea, libertatea, viața. Adam și Eva cedează un teritoriu la care Satana nu avea acces – propriul corp! Stăpânirea ființei umane a însemnat în acel moment, în contextul marii bătălii dintre bine și rău, că Satana cucerise planeta. Pământul era acum al lui!

Cât de mult subestimăm bătăliile care se duc în corpul nostru și impactul lor, nu numai asupra propriului organism, ci și asupra familiei, bisericii, societății. Înainte de păcat, omul trăia în armonie cu legile ce guvernau pământul, dar și propriul corp. Voia sa era în concordanță cu voia lui Dumnezeu, simțurile și rațiunea lucrau în perfectă unitate, iar impulsurile nu erau în conflict cu binele personal și comunitar. Însă, odată cu căderea, această ordine s-a fracturat. Omul se trezește aruncat într-un câmp de bătălie unde liniștea și pacea Edenului – o luptă între bine și rău – nu mai are loc în afara omului, ci în interiorul lui.

Pentru omul căzut, marea bătălie dintre bine și rău se duce acum dintr-o poziție profund defavorizată. Voința nu mai este liberă în sens absolut, ci coruptă. Natura umană a fost alterată, iar omul nu mai are în el însuși resursele necesare pentru a trăi în ascultare de Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că el nu mai are capacitatea de a

alege, ci că înclinația naturală a firii sale este împotriva binelui. Ellen G. White scrie în cartea *Educație*, pagina 29: „Puterea de a alege este a lor; este privilegiul fiecărei ființe omeneste de a exercita această alegere. Nu se pot schimba prin ei înșiși, dar pot alege să se predea lui Dumnezeu.”

Scriptura descrie cu exactitate această realitate nouă. În Romani 7, începând de la versetul 15, apostolul Pavel vorbește despre un conflict lăuntric care nu existase în starea originară: „...nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc... mă țin rob legii păcatului care este în măduarele mele.” Aceasta este starea omului căzut – un suflet împărțit, o voință slăbită, o rațiune luminată, dar lipsită de puterea de a împlini binele.

Această realitate face ca lupta interioară de după cădere să fie mult mai complicată decât cea din Eden. Înainte, Adam și Eva erau pe teren egal, echipați spiritual, moral și fizic pentru a face față ispitei. Acum însă, lumea interioară a omului a devenit un câmp de luptă dur, dominat adesea de dorințe, emoții și raționamente corupte. Carnea, cum o numește Pavel, este „neputincioasă” (Matei 26:41), iar „mintea firească este vrăjmașă lui Dumnezeu” (Romani 8:7).

De la Grădina Edenului până în prezent, omul se confruntă cu aceeași luptă interioară: voința împotriva dorinței, ascultarea împotriva impulsului. Dar cum se schimbă această luptă după cădere, când omul își pierde echilibrul interior? Vom continua în numărul următor.

(*Va urma...*)

**Libertatea autentică
nu constă în a putea face orice,
ci în a alege ceea ce este drept.**

DR. ANA-MARIA ZANFIR,
director al Departamentului Sănătate
al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

MISIUNEA BISERICII,

*între adaptare culturală și credincioșie
față de Evanghelie (Faptele 17:16-34)¹*

Fără îndoială, în centrul cărții Faptele apostolilor se află tema misiunii. Un exemplu plin de învățături¹ este cel al cuvântării apostolului Pavel înaintea Areopagului, consiliul și tribunalul suprem din Atena antică (Faptele 17:16-34).

Studiul acestui text oferă învățături-cheie, legate atât de teologia, cât și de misiunea creștină (în special în legătură cu evanghelizarea în diferite contexte culturale). Discursul lui Pavel de la Areopag este un mod provocator de gândire și o paradigmă revigorantă pentru misiune.

Pavel se află deci la Atena, centrul intelectual al lumii greco-romane, unde prezintă Evanghelia unui public de oameni instruiți. Lucrarea apostolului este îndreptată în două direcții: a) la sinagogă, pentru iudeii și „oamenii temători de Dumnezeu” (17:17); și b) în agora (piață publică unde se aflau principalele instituții și unde se țineau adunările publice), pentru filozofii epicurieni și stoici (17:16-34).

După ce a remarcat numeroși idoli în oraș, precum și un altar dedicat „unui Dumnezeu necunoscut” (v. 24), Pavel le spune atenienilor că pe *Acest* Dumnezeu dorește el, apostolul, să li-L facă cunoscut. Un Dumnezeu care cheamă la pocăință și care a stabilit un timp în care va judeca lumea prin Isus, pe care L-a înviat din morți (v. 31).

Apostolul face apel la cultura și filozofia grecilor pentru a introduce credința creștină. Citatele filozofice folosite de Pavel sunt evidente²:

Abordarea ideală – slujirea dezinteresată a celor pe care Domnul îi pune pe drumul nostru.

„În el avem viața, mișcarea și ființa” (v. 28). Această frază este atribuită poetului și filozofului Epimenide din Creta (secolul al VI-lea î.H.). Ea exprimă credința stoică în apropierea/înrudirea cu Dumnezeu care „umple” Universul, viziunea unui Dumnezeu care susține întreaga existență, ceea ce îi dă apostolului posibilitatea să-L prezinte pe singurul Dumnezeu Creator.

„Și noi suntem din neamul lui” (v. 28). Pavel împrumută acest citat de la poetul elen Aratos (Aratus) din Soli, Cilicia (secolul al III-lea î.H.), preluat din poemul său *Phenomena* V. 5, scris în onoarea lui Zeus (o interpretare a constelațiilor și a semnelor meteorologice). Apostolul exprimă aici ideea că umanitatea are o relație cu divinitatea, ceea ce îi permite să sublinieze că oamenii nu trebuie să Îl reducă pe Dumnezeu la niște idoli de piatră sau de aur.

În spusele lui Pavel se pot identifica idei filozofice bine cunoscute de antici:

„El nu este slujit de mâini omenești” (v. 25), ceea ce amintește doctrina lui Zeno din Kition, Cipru (filozof grec de origine feniciană, întemeietorul stoicismului, în 301 î.H.). Interdicția de a construi temple divinității se va găsi și la Seneca, *Exhortationes* (?) (4 î.H.–65 d.H.), filozof stoic.

Această manieră de a proceda îi permite lui Pavel să își captiveze publicul și să construiască o punte între gândirea filozofică a acestuia și mesajul creștin.

Pavel adoptă ceea ce specialiștii numesc azi o „abordare contextualizată a misiunii”. Astfel, dacă în dialogul cu evreii, Pavel ține cont de valorile lor, de cadrul lor religios, cu păgânii apostolul folosește concepte și un limbaj filozofic adaptate. El arată cum

se pot folosi elemente culturale ne-biblice pentru a enunța un adevăr biblic.

A avut apostolul dreptate în a proceda astfel? În ce măsură este potrivit să avem, și noi astăzi, același tip de demers atunci când ne adresăm contemporanilor?

Vom examina rezultatul acestei propoziții. Care au fost roadele intervenției lui Pavel? Unii dintre cei care au ascultat cuvântarea și-au bătut joc de apostol. Alții și-au amânat în mod vădit decizia („Asupra acestor lucruri, te vom asculta altă dată”, v. 32). Au fost însă și persoane care au crezut, „între aceștia erau Dionisie Areopagitul [după tradiție, considerat primul episcop al Atenei], o femeie numită Damaris [o doamnă care avea un rang și statut important. O patroană?] și alții împreună cu ei” (v. 34). Relativ modest acest rezultat, vor zice cei mai exigenți dintre noi... Și totuși!³

Vom vedea apoi care este cea mai bună metodă atunci când ne adresăm contemporanilor noștri. În general, atunci când este vorba de prezentarea Evangheliei celor din jurul nostru, ne putem regăsi ușor într-una din următoarele trei atitudini:

a) Fie **neglijăm complet** persoana din fața noastră (trăirile ei, istoria personală, ce i s-a întâmplat, cum gândește etc.): o formă de indiferență aproape totală se poate întrevedea în felul cum acționăm. Purtăm o discuție fără concesii (cel puțin așa ne imaginăm), discuție însă ce poate lua repede forma unui monolog. Noi îi arătăm astfel celui-lalt că se află pe un drum greșit!

b) Fie, dimpotrivă, ajungem la o **fuziune a propriilor idealuri cu valorile și trăirile celui-lalt**, ceea ce poate duce însă la o formă de confuzie, chiar la o inversare de responsabilități. Noi vom fi aceia care adoptăm valorile și obiectivele celui-lalt, uitând misiunea la care am fost inițial chemați. Căci cine se va mai gândi să vorbească de subiecte specifice (cum ar fi: pocăința, sabbatul, revenirea Domnului, etica creștină...) și care vor deveni, în timp, in-

confortabile când în jurul nostru întâlnim persoane cu valori umaniste cu mult mai pronunțate uneori decât propriile valori?

c) O abordare ideală, inteligentă, plină de respect, asemenea atitudinii apostolului Pavel, în care noi nu vom fi decât niște **slujitori în serviciul celor din jur**. Ceea ce ne va preocupa în primul rând vor fi nu rezultatele (statistici, rapoarte... acestea își au locul lor și cu siguranță vor veni!), ci slujirea pe deplin dezinteresată a celor pe care Domnul îi va pune pe drumul nostru.

Prima lecție misionară din acest text este că, în evanghelizare, întotdeauna vor exista reacții total diferite, cum ar fi: batjocură, ezitare, dar și convertire. Important este să prezentăm Evanghelia cu credincioșie.

O a doua învățătură constă în însușirea unui model de misiune creștină: înțelegerea culturii ascultătorilor pentru a ajunge la inima lor, folosirea punctelor de legătură pentru a prezenta Evanghelia, proclamarea unui mesaj clar, axat pe Dumnezeuul Creator și, nu în cele din urmă, acceptarea diferitelor reacții, precum și o deplină încredere în Dumnezeu privind rezultatul. Este necesar să îi confruntăm pe ceilalți cu nevoia lor de pocăință față de Dumnezeu și de credință în Domnul Isus Hristos din perspectiva viitoarei zile a judecății.

În acest fel, Faptele 17:15-34 ilustrează echilibrul dintre adaptarea culturală și fidelitatea față de Evanghelie, un principiu esențial pentru orice misiune creștină.

Câteva concluzii practice:

1) **Să ne întrebăm: Cui îi prezentăm Evanghelia?** Cine este interlocutorul nostru? Astfel vom manifesta interes, dând dovadă de o ascultare activă, plină de respect, de iubire necondiționată, de empatie, fără prejudecați, fără calcule omenști pentru a reuși în lucrarea misionară.

2) **Să-l valorizăm pe celălalt.** Pavel începe prin a recunoaște religiozitatea atenienilor: „În toate privințele vă găsesc foarte religioși” (v. 22) pentru a introduce revelația lui Dumnezeu. Este necesar să învățăm să-l apreciem pe celălalt înainte chiar de a-i vorbi despre credință.

Pavel nu respinge imediat, fără condiții, cultura greacă, ci pornește de la un element pentru a introduce adevărul.

3) **Să identificăm nevoi și să-i propunem celuilalt să Îl cunoască pe Hristos.** Nu este întotdeauna ușor, confortabil, însă acest moment va deveni extrem de necesar. Centrul mesajului misionar este faptul că predicarea trebuie să conducă la o chemare la pocăință, bazată pe lucrarea lui Hristos în inimi și pe înviere. 🦋

Echilibrul dintre adaptarea culturală și fidelitatea față de Evanghelie – principiu esențial pentru orice misiune creștină.

NOTE

¹ Prezentul articol este un rezumat al unei prezentări făcute în cadrul unei convenții teologice (ETTC 2013, la Beirut, Liban, 27–31 martie 2013).

¹ Împreună cu Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, Ellen G. White Estate, Inc., 2021, p. 166: „Cuvintele lui Pavel cuprind o comoară de cunoștințe pentru biserică.”

² Din motive de spațiu editorial, dar și pentru că următoarele indicații sunt foarte cunoscute, nu aplicăm aici în mod strict regulile redactării specifice unei bibliografii. Încurajăm însă cititorul să facă apel la manuale de introducere în cartea *Faptele apostolilor*, ceea ce se va dovedi foarte util.

³ Lucrarea misionară a lui Pavel în Atena a avut un impact și efecte pe termen lung: între cei câștigați fiind și Dionisie, unul dintre cei mai proeminenți cetățeni ai orașului, precum și alți convertiți la creștinism. Pe de altă parte, știm că Pavel însuși a decis ulterior, la Corint, în acel oraș atât de sofisticat din punct de vedere cultural, o schimbare în abordarea misionară: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit” (1 Cor. 2:2).

CUVÂNTUL

descoperit și apoi răspândit

„Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii!
Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său.” (Luca 10:2)

Orice misiune autentică se naște din Cuvânt și conduce la Cuvânt. Aceasta o observăm și în reforma lui Iosia (2 Împărați 22–23). Descoperirea cărții Legii printre dărâmăturile Templului a declanșat pocăință și o profundă întoarcere la Dumnezeu, demonstrând că orice trezire spirituală începe cu redescoperirea Scripturii. Dar Iosia nu a păstrat Cuvântul doar pentru el, ci l-a împărtășit poporului, chemându-l la ascultare. Tot așa, misiunea bisericii trebuie să fie centrată pe Biblie, pe de o parte motivând credincioșii la studiul ei și, pe de altă parte, răspândind-o și altora. O biserică fără Cuvânt inspirat devine slabă spiritual și irelevantă în misiune.

Reforma lui Iosia ne arată că reforma reală vine prin redescoperirea Cuvântului lui Dumnezeu și prin răspândirea lui.

Apostolul Pavel spune: „*Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos*” (Romani 10:17). Ellen

White susține, de asemenea, că orice trezire autentică începe cu Scriptura, iar cărțile creștine trebuie răspândite „ca frunzele toamna”, întărind credința și conducând sufletele spre Dumnezeu.

Cauza lipsei de lucrători

- Foarte puțini membri studiază zilnic Scriptura. Din nefericire, pe multe Biblii se așază praful sau acestea au fost pierdute „printre dărâmături”. Tehnologia, „grijile lumii, înșelăciunea bogățiilor și poftetele altor lucruri [...] îneacă Cuvântul și-l fac astfel neroditor” (Matei 4:19);
- La fel ca în timpul lui Iosia, îndepărtarea de Cuvânt are ca efect îndepărtarea de Legea lui Dumnezeu în viața de zi cu zi. Tot mai multe practici nesănătoase au invadat biserica, iar caracterul membrilor bisericii nu mai este întotdeauna un model pentru oamenii între care viețuim;

- Ca urmare a scăderii moralității, misiunea bisericii ajunge să ocupe locuri secundare atât pe agenda comitetului, cât și în agenda de zi cu zi a membrilor. De asemenea, se observă că multe persoane nu mai simt călăuzirea necesară pentru a lucra cu semenii.

Planuri și soluții pentru a scoate lucrători pentru seceriș

1. La fel ca în cazul lui Iosia, primul pas este **redescoperirea Cuvântului inspirat**. Cea mai importantă țintă pentru membrii bisericii este studiul anual al întregii Scripturi, precum și al scrierilor din Spiritul Profetic, începând cu seria „Marea luptă”, continuând cu seria „Mărturie” și cu cărțile care prezintă modul de a ne implica în misiune.
2. **Aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu în viața de zi cu zi** este al doilea pas descoperit la Iosia. Astfel, îndepărtarea practicilor nesănătoase, pocăința prin „sfășierea hainelor”, dărâmarea „stâlpilor idolești” sunt efecte naturale ale apropierii de Scriptură. Redesteptarea și reforma sunt consecința naturală a apropierii de Hristos printr-o viață de studiu și rugăciune.
3. Tot ca o consecință naturală a redescoperirii Cuvântului „viu și lucrător” al lui Dumnezeu va veni și dorința de a le spune și altora despre Hristos. Așa a făcut și Iosia. După ce a citit cartea legământului, a dorit ca aceasta să fie cunoscută de întreg poporul. Misiunea se face printr-un caracter sfințit, dar și prin **a pune în mâna oamenilor Scriptura și scrierile inspirate**, cele care ne-au produs și nouă schimbarea.

La nivel practic

Pe lângă accentul mai mare pus pe studiu personal și pe o trăire în conformitate cu acesta, în luna februarie, mai multe persoane din biserică au mers la fiecare casă

Reforma lui Iosia ne arată că reforma reală vine prin redescoperirea Cuvântului lui Dumnezeu și prin răspândirea lui.

din localitățile Ațel și Dupuș (două sate mici din județul Sibiu) și au oferit Biblii, dar și cărți misionare precum: *Viața lui Iisus*, *Calea către Hristos*, *Divina vindecare*, *Tragedia veacurilor*, *Sigiliul lui Dumnezeu sau semnul fiarei*.

De asemenea, de puțin timp, în districtul Dumbrăveni, județul Sibiu, a fost demarat un demers misionar de distribuire gratuită a cărții *Viața lui Iisus* prietenilor, rudelor și vecinilor care doresc să o citească, cu dorința de a-i însoți spiritual pe parcursul lecturii. În funcție de disponibilitate și deschidere, cei doritori vor primi și alte cărți, studii biblice care pot fi studiate individual, dar și invitația de a participa la întâlnirile de studiu din cadrul bisericii.

Deși aceste inițiative pot părea neînsemnate, totuși semințele răspândite vor încolți la momentul potrivit. Isus Hristos a spus că secerișul este mare, însă problema este cu lucrătorii (Luca 10:2). Prin reapropierea de Biblie și de Spiritul Profetic, Dumnezeu va produce în noi o reformă ca aceea din timpul lui Iosia. *Despre Iosia ni se spune că „n-a fost înainte de el niciun împărat care să se întoarcă la Domnul din toată inima lui, din tot sufletul lui și din toată puterea lui, după toată Legea lui Moise; și chiar după el, n-a fost niciunul ca el”* (2 Împărați 23:25). Dacă ne întoarcem și noi la Dumnezeu și la Cuvântul Său cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată puterea și cu tot cugetul (Luca 10:27), sunt sigur că vom putea deveni cu adevărat lucrători. 📖

ALEXANDRU DOBRIN,
pastor Conferința Transilvania de Sud

O PERCEPȚIE *selectivă*

„Dumnezeu nu dorește să ascultăm tot
ce poate fi auzit și să privim tot ce poate fi văzut.”

— Ellen G. White, *Minte, caracter, personalitate*, vol. 1, p. 332

Simțurile și „selectorul” divin

Dumnezeu ne-a creat cu cinci simțuri fundamentale — văzul, auzul, mirosul, gustul și pipăitul — pentru a ne conecta cu lumea în care trăim. Fiecare dintre ele ne ajută să descoperim frumusețea creației, să ne protejăm de pericole și să relaționăm cu ceilalți. Însă adevărata artă a percepției nu constă doar în capacitatea de a simți, ci în aceea de a filtra ceea ce simțim.

Creierul, ca un centru de comandă pus la dispoziția noastră de Creator, funcționează asemenea unui „selector”: ne ajută să deosebim ce merită reținut și ce este de evitat, ce ne hrănește sufletul și ce ne poate otrăvi mintea. Nu tot ce putem vedea, auzi sau gusta este folositor pentru viața spirituală.

Spre exemplu, simțul văzului ne permite să explorăm lumea, dar și să alegem la ce ne uităm. Eva a văzut pomul cunoștinței binelui și răului și, în loc să se întoarcă din fața tentației, a ales să se oprească și să contemple ceea ce Dumnezeu interzisese. Rezultatul? Un lanț de suferință care continuă până azi.

La fel, prin auz suntem expuși la o mulțitudine de mesaje, dar nu toate ne zidesc. Ce ascultăm, cui dăm crezare în viața noastră influențează cine devenim. Mirosul, deși

subtil, are o putere neașteptată: poate trezi amintiri, dorințe sau pericole. Un miros poate fi atrăgător sau respingător, dar alegerea ne aparține — îl urmăm sau îl evităm?

Simțul gustului ne poate conduce fie spre echilibru, fie spre excese. Iar atingerea — pipăitul — este o poartă a intimității, dar și o frontieră morală. Ce alegem să simțim și în ce contexte? Toate aceste simțuri sunt instrumente ale vieții, dar devin binecuvântări doar când sunt călăuzite de o conștiință luminată.

Percepțiile spirituale

Într-o lume în care tinerii, și nu doar ei, pun întrebări tot mai diverse despre credință, biserică, mântuire sau moralitate, este esențial să înțelegem că întrebarea în sine nu e o problemă. Dumnezeu nu Se teme de întrebările noastre — din contră, le folosește pentru a ne conduce spre adevăr.

Însă direcția în care mergem cu aceste întrebări este crucială. Le adresăm pentru a ne justifica propriile alegeri sau pentru a înțelege voia divină? Ne alimentăm curiozitatea din surse care ne întăresc credința sau din izvoare tulburi care ne slăbesc convingerile?

Un om însetat caută apă limpede, dar dacă vasul din care bea este murdar, riscă să se îmbolnăvească. Tot așa, dacă luăm învățătură de la persoane sau surse cu autoritate îndoielnică, riscăm să ne hrănim sufletul cu otravă în loc de adevăr.

Conștiința – „selectorul” iluminat

Conștiința este busola interioară care ne orientează printre deciziile vieții. Ea nu este infailibilă în sine, dar, atunci când este iluminată de Duhul Sfânt, devine un ghid de nădejde. Minte este locul unde se nasc convingerile, unde se filtrează impulsurile și unde iau formă deciziile.

Ellen White afirma: „Minte conduce întreaga ființă umană... Niciun alt studiu nu va înnobila mintea și aspirațiile omeneshi precum studiul Sfințelor Scripturi” (*Mărturii*, vol. 5, p. 24). Acest studiu adânc al Cuvântului nu este doar un exercițiu intelectual, ci o practică transformatoare.

Când conștiința este conectată la Dumnezeu, ea poate recunoaște ispitele chiar și în ambalaje aparent nevinovate. A nu asculta tot ce se spune și a nu privi tot ce ni se oferă este nu doar o formă de abținere, ci o formă de înțelepciune divină.

Lecții din istorie

Istoria biblică ne oferă două exemple contrastante. Ahazia, împăratul lui Israel (2 Împărați 1), grav rănit după o cădere, a ales să trimită soli la Baal-Zebub pentru a întreba dacă va mai trăi. În ciuda avertismentelor clare din partea profetului Ilie, el a refuzat să caute fața lui Dumnezeu. În final, a murit fără să-și îndrepte calea. În contrast, Iosia (2 Cronici 34), un alt împărat, a redescoperit cartea Legii și, tulburat de ceea ce a citit, a căutat sfatul lui Dumnezeu. A fost receptiv la vocea divină și a declanșat o reformă spirituală care a influențat o întreagă generație. Aceste două exemple ne arată diferența dintre o percepție filtrată de voia proprie și una călăuzită de adevăr.

Avem responsabilitatea de a ne lăsa călăuziți de Duhul Sfânt, de a asculta de Scriptură și de a ne verifica pașii în lumina crucii lui Hristos.

Cum folosim „selectorul”

În viața spirituală, nu putem merge pe pilot automat. Uneori, inimile noastre ne spun ceea ce vrem să auzim, nu ceea ce este corect. Scriptura ne avertizează: „Inima este nespus de înșelătoare...” (Ieremia 17:9).

Roboam, fiul lui Solomon, a ales să urmeze sfaturile prietenilor lui neexperimentați, respingând înțelepciunea bătrânilor (1 Împărați 12). Rezultatul? Un regat divizat și o conducere compromisă.

A folosi corect „selectorul” înseamnă a ne evalua întrebările, sursele și motivațiile. Nu toate sursele care oferă răspunsuri o fac cu autoritate divină. Într-o vreme în care „surogatele spirituale” sunt la un click distanță, cu atât mai mult avem nevoie de discernământ biblic.

Garanția morală

Adevărul se vede în roadele pe care le produce. Un pom bun aduce roade bune – fapte de milă, dragoste sinceră, viață transformată. În același mod, o învățătură sănătoasă se va recunoaște prin efectele ei în viața credinciosului (Matei 7:15-20; Galateni 5:22-25). Suntem liberi să căutăm, să cercetăm, să punem întrebări. Însă această libertate nu este absolută – ea vine cu responsabilitatea de a ne lăsa călăuziți de Duhul Sfânt, de a asculta de Scriptură și de a ne verifica pașii în lumina crucii lui Hristos.

„Tu să te ții în totul totului tot numai de Domnul Dumnezeuul tău” (Deuteronomul 18:13; Matei 4:10). 🍂

PAVEL BURLACU, pastor pensionar,
Conferința Moldova

NU E BINE...

singur

Trăim timpuri în care tehnologia ne leagă instantaneu unii de alții, dar, paradoxal, tot mai mulți oameni sunt singuri sau se simt singuri, chiar în mijlocul altor oameni – în biserică sau în propriile lor familii. Trăim împreună, dar ne vorbim rar.

Suntem în aceeași casă, dar avem vieți paralele. Într-un astfel de context, cuvintele lui Dumnezeu din Geneza 2:18 capătă o greutate aparte: „Domnul Dumnezeu a zis: «Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.»”

Această afirmație nu a venit într-un moment de slăbiciune umană, ci într-un Eden perfect. Într-o lume creată perfect, în care Dumnezeu Însuși umbla prin grădină și vorbea cu omul, ceva nu era bine. Adam avea totul – frumusețea naturii, responsabilitatea nobilă de a îngriji grădina și o relație directă cu Creatorul. Și nu se plângea. Dar totuși îi lipsea ceva – o relație umană profundă, personală și complementară.

Declarația lui Dumnezeu nu este doar o observație socială, ci o revelație profundă despre natura umană – am fost creați pentru relație. Și nu orice fel de relație, ci una în care sufletul să-și găsească sprijinul, mângâierea și oglindirea. Dumnezeu a răspuns acestei nevoi nu cu o soluție temporară, ci cu darul unei relații permanente – familia.

Dumnezeu vede nevoia omului și o împlinește

Ce este extraordinar pentru mine este faptul că, deși Adam nu se plânge, Dumnezeu observă nevoia lui profundă și face ceva. Adam nu era izolat. Era înconjurat de viață, de frumusețe, de responsabilități. Dar îi lipsea ceva – lipsea cineva care să-l înțeleagă, să-i fie alături. Adevărata singurătate nu este întotdeauna legată de absența fizică a celorlalți, ci de absența unei legături profunde cu cineva potrivit. Dumnezeu a creat femeia nu doar ca prezență, ci ca răspuns la o lipsă relațională esențială. În cadrul familiei, această lecție ne învață să nu ne mulțumim cu prezența pasivă sau, pur și simplu, cu conviețuirea, ci să cultivăm relații vii, profunde și auten-

tice. O relație în care fiecare suflet este văzut, prețuit și iubit.

Nu pot să nu remarc două lucruri. În primul rând, Dumnezeu cunoaște inima noastră mai bine decât noi înșine. Și în al doilea rând, soluția lui este o binecuvântare pentru toată lumea.

Dumnezeu ne cunoaște inima pentru că El este Cel care a modelat-o și o cercetează în profunzime. Psalmistul afirmă: „Tu îmi cercetezi inima, îmi pătrunzi gândurile... Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul” (Psalmii 139:1-4). De multe ori, noi nu înțelegem pe deplin ce ne lipsește sau ce simțim cu adevărat, dar Dumnezeu știe exact ce ne trebuie pentru a fi întregi și împliniți.

Așa s-a întâmplat și cu Adam. El nu a cerut o soție, dar Dumnezeu a văzut singurătatea din inima lui și a acționat înainte ca aceasta să devină dureroasă sau conștientizată. „Eu, Domnul, cercetez inima și încerc rărunchii” (Ieremia 17:10). Acest adevăr rămâne o sursă de mângâiere pentru fiecare dintre noi. Mai ales atunci când nu-l putem exprima în cuvinte. Dar El cunoaște deja nevoia.

Într-o lume care promovează independența cu orice preț și minimizează nevoia de relații stabile, familia rămâne răspunsul lui Dumnezeu la una dintre cele mai adânci nevoi ale sufletului – să iubească și să fie iubit. Este locul în care se formează caracterul, unde credința este transmisă mai puternic decât prin cuvinte și unde sufletul găsește siguranță și apartenență.

Eva nu este adusă în viața lui Adam ca să-i completeze golurile, ci să participe la o unitate sfântă, o colaborare reciprocă. Eva a fost creată din coasta lui Adam nu la întâmplare, ci pentru a arăta cât de apropiată și egală este relația dintre soț și soție. Dumnezeu nu a luat-o din capul lui Adam, ca ea să nu-l domine. Nici din picioare, ca să fie tratată nepotrivit. Ci din coasta lui, aproape de inimă, sub protecția brațului, lângă el.

În familie, nu suntem concurenți, ci colaboratori. Nu suntem adversari, ci aliați în călătoria vieții. Nu suntem doar doi oameni care împart o casă, ci două suflete care se sprijină reciproc.

Soluția lui Dumnezeu pentru omenire

Familia nu este o invenție culturală sau o simplă convenție socială, ea este răspunsul iubitor al lui Dumnezeu la una dintre cele mai profunde nevoi ale sufletului omenesc – nevoia de apartenență, de comunicare autentică, de intimitate spirituală și emoțională. Când Dumnezeu a spus că nu e bine ca omul să fie singur, El a exprimat nu doar o realitate despre Adam, ci un principiu valabil pentru orice ființă umană, în orice timp.

Înainte de instituirea sabatului, a bisericii sau a vreunui sistem social, Dumnezeu a instituit căsătoria – legătura sacră dintre un bărbat și o femeie. Familia este un act de creație divină. Este spațiul în care noi învățăm iubirea, răbdarea, jertfa și bucuria comuniunii adevărate. Într-o lume care promovează independența cu orice preț și minimizează nevoia de relații stabile, familia rămâne răspunsul lui Dumnezeu la una dintre cele mai adânci nevoi ale sufletului – să iubească și să fie iubit. Este locul în care se formează caracterul, unde credința este transmisă mai puternic decât prin cuvinte și unde sufletul găsește siguranță și apartenență.

Singurătatea în doi

În absența relațiilor sănătoase, apar riscuri profunde, chiar dacă adesea invizibile la început. Când sufletul nu găsește sprijin, înțelegere și iubire, el tinde să se retragă mai întâi în tăcere, apoi în izolare. Ce începe ca o distanță emoțională poate evolua într-o singurătate cronică, anxietate și chiar depresie. În această stare de gol lăuntric, omul caută alinare în alte lucruri care însă nu vindecă, ci înrăutățesc: relații nesănătoase, adicții, consum excesiv de tehnologie sau muncă. Toate acestea pot fi numite forme moderne de anestezie a sufletului. Când familia nu oferă spațiul sigur al acceptării și al comunicării sincere, omul caută surrogate ale intimității, dar fără rezultatul dorit. De aceea, Dumnezeu vrea să fim nu doar împreună, ci prezenți cu adevărat unii pentru alții – în rugăciune, în ascultare și dragoste necondiționată.

Trăim sub același acoperiș, dar uneori fiecare trăiește în propria lume, cu propriile griji, fără dialog, fără împărtășire, fără rugăciune împreună. Dumnezeu nu dorește familii „funcționale”, ci familii vii, în care dragostea este exprimată zilnic și concret. Este adevărat că apropierea reală nu se întâmplă automat, ci se construiește cu intenție, cu timp, ascultare și dăruire.

Deși societatea modernă promovează adesea individualismul, autonomia totală și ideea că ne putem descurca singuri, realitatea sufletului uman contrazice această viziune. Nevoia de a fi cunoscut, înțeles și iubit este adânc sădită în ființa noastră. Niciun succes profesional, niciun ecran, mic sau mare, sau rețea de socializare nu o poate înlocui. Într-o lume tot mai fragmentată, familia rămâne darul lui Dumnezeu pentru a trăi împreună, nu singuri.

A fi împreună

Una din marile iluzii ale lumii moderne este că apropierea fizică (și/sau sexuală) echivalează cu apropierea sufletească.

Fiecare familie este chemată să fie un răspuns la singurătatea din jur – un cămin în care prezența este reală, comunicarea – sinceră și iubirea – vizibilă.

Putem fi în aceeași cameră, la aceeași masă sau în aceeași mașină, dar fiecare să fie cufundat în propriul ecran, în propriile gânduri sau griji. Relația autentică se măsoară în atenție, ascultare și implicare emoțională. Familia nu este doar o adunătură de persoane sub același acoperiș, având același nume de familie, ci un loc unde se întâlnesc, unde întrebările primesc răspunsuri sincere, iar emoțiile sunt primite și tratate cu empatie, nu cu grabă.

Isus nu doar a venit la ai Săi, ci a stat la masă cu ei, a mâncat cu ei, a plâns cu ei, a mers cu ei, i-a întrebat și i-a ascultat. El ne oferă un exemplu de prezență plină de sens – o prezență care vindecă, întărește și unește. La fel suntem chemați să trăim și noi în familiile noastre. Să fim mai mult decât prezenți fizic. Să fim disponibili cu inima. Un cuvânt rostit la timp, o mângâiere sinceră, o rugăciune spusă împreună fac diferența dintre o casă în care suntem împreună și ne iubim și una în care suntem singuri și în care domnește tăcerea sau gălăgia.

Fiecare familie este chemată să fie un răspuns la singurătatea din jur – un cămin în care prezența este reală, comunicarea – sinceră și iubirea – vizibilă. În mijlocul unei lumi care spune: „Poți să te descurci și singur”, noi să trăim adevărul lui Dumnezeu: Nu este bine ca omul să fie singur. 🌱

MARIUS ANDREI, directorul departamentelor
Asociația pastorală și Slujirea Familiei,
Uniunea de Conferințe

DĂ MAI DEPARTE!

*Prima întâlnire națională a pastorilor
și instructorilor Școlii de Sabat
din Bulgaria*

Încă îmi amintesc cum stăteam într-o clasă de Școală de Sabat cu peste 200 de persoane, la una dintre marile universități adventiste. Instructorul era la vreo 15 rânduri în fața mea și abia dacă puteam auzi ceva — nici de la el și cu atât mai puțin din discuțiile de grup. În spatele meu, două fete tinere sușoteau: „Școala de Sabat e așa de plictisitoare!” Vorbele lor mi-au rămas întipărite în minte. M-am uitat în jur la mulțimea de intelectuali adventiști și m-am întrebat cum e posibil ca un grup atât de mare să fie atât de deconectat. Mi-am spus în gând: *Chiar și mica mea biserică din Bulgaria organizează Școala de Sabat mai bine.*

Au trecut ani de atunci, dar acele cuvinte — „așa de plictisitoare” — încă îmi răsună în minte. Cum ar putea „cea mai importantă parte a închinării adventiste de ziua a șaptea”, așa cum o numește pastorul Milen Georgiev (președintele Uniunii Bulgare), să ajungă atât de lipsită de viață? Tocmai de aceea așteptam cu nerăbdare recenta întâlnire a pastorilor și instructorilor Școlii de Sabat din Bulgaria. În perioada 9–11 mai 2025, aproximativ 110 participanți s-au reunit în pitorescul sat Arbanassi pentru a explora modalități de a revitaliza și îmbunătăți Școala de Sabat în întreaga țară.

Weekendul a început cu o incursiune profundă în istorie — pentru că, așa cum ni s-a reamintit, dacă uităm trecutul, ne pierdem identitatea. Pastorul Florian Ristea, director al Departamentului Școala de Sabat și Lucrarea Personală din cadrul Diviziunii Inter-Europene (EUD), a prezentat originile fascinante ale Școlii de Sabat. Știai unde a început totul? Eu nu știam! Totul a început cu Robert Raikes, care a lansat Școala Duminicală (1780–1783) pentru copiii din vremea lui, care erau obligați să lucreze din greu în timpul săptămânii și care nu aveau altă șansă să învețe să scrie și să citească. Până în 1789, aceste școli aveau peste 250.000 de elevi. Avansând în timp până în 1852, în timpul unei călătorii de la Rochester, New York, la Bangor, Maine, James și Ellen White au scris primele lecții pentru Școala de Sabat. Ceea ce a făcut viziunea adventistă unică a fost accentul pus nu doar pe bunăstarea copiilor, ci pe salvarea lor veșnică.

James White a înțeles nevoia mai profundă: mântuirea. John Byington, primul președinte al Conferinței Generale, a avut și el un rol esențial în organizarea Școlii de Sabat în cadrul bisericii — cu zece ani înainte ca biserica să fie organizată oficial. După cum a spus pastorul Ristea, parafrazând cu ingeniozitate Geneza 1:1: „La

început a fost Școala de Sabat. Apoi a fost înființată Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea...” Am analizat apoi ce ar trebui să includă o clasă de Școală de Sabat: misiune, studiu biblic & rugăciune și prietenie. Ca adventiști, ne concentrăm adesea foarte mult pe studiul Bibliei, încercăm să construim prietenii, dar — să recunoaștem — neglijăm frecvent componenta misionară. De ce se întâmplă asta? De ce nu includem misiunea în mod planificat printre **obiectivele Școlii de Sabat**? Care ar trebui să fie aceste obiective?

- Câștigarea de noi membri
- Păstrarea legăturii lor cu biserica
- Inspirarea lor pentru a deveni misionari

Care dintre aceste obiective este atins în clasa ta? Pe parcursul instruirii, am avut o întrebare care mă frământa, una care ar putea valora un milion de dolari: **Cum îi aducem înapoi pe cei care au încetat să mai vină la Școala de Sabat?** Poate că nu există un răspuns universal valabil, dar pastorul Ristea a oferit o sugestie practică: Împărțiți între membrii grupei numele celor absenți și contactați-i personal cu o invitație.

Pentru că reforma reală nu vine de sus în jos, ci de jos în sus, fiecare participant a fost rugat să creeze un plan de acțiune concret pentru propria comunitate. Scopul: să însuflească viața nouă Școlii de Sabat în fiecare biserică locală. 🍀

Ca adventiști, ne concentrăm adesea foarte mult pe studiul Bibliei, încercăm să construim prietenii, dar neglijăm frecvent componenta misionară.

IVALINA ILIEVA, EUDNews

PARTENERIATUL UNEI ȘCOLI ADVENTISTE

*oferă speranță și vindecare elevilor
strămutați din Ucraina*

Cu sprijinul ADRA Germania și al Centrului Școlar Marienhöhe, elevii și profesorii de la Școala Zhyve Slovo din Liov beneficiază de ajutor financiar pentru taxele școlare, sprijin psihologic și orientare profesională în contextul conflictului în desfășurare.

Cu susținerea Centrului Școlar Marienhöhe, din Darmstadt, Germania, și a organizației adventiste de ajutor umanitar ADRA (Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor), elevii din familii cu venituri reduse de la Școala Zhyve Slovo (Cuvântul Viu) din Liov, Ucraina, primesc sprijin esențial în această perioadă de criză.

Parteneriatul oferă subvenții pentru taxe școlare, consiliere psihologică și îndrumare profesională pentru elevi. De asemenea, profesorii, mulți dintre ei afectați direct de conflictul în desfășurare, beneficiază de sprijin profesional în domeniul sănătății mintale pentru a procesa traumele și a reduce stresul.

ADRA Germania și Centrul Școlar Marienhöhe au publicat informații despre acest proiect pe site-urile lor oficiale, invitând publicul să afle mai multe și să se implice.

Școala Zhyve Slovo este administrată de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Ucraina și a devenit un refugiu sigur pentru familiile strămutate din cauza războiului, în special pentru cele care fug de violențele din regiunile estice ale țării. Sute de familii de refugiați, găzduite temporar în apropierea școlii, au beneficiat deja de programe menite să le sprijine bunăstarea fizică, socială și mentală.

O parte din donațiile strânse în cadrul cursei anuale de caritate organizate de Centrul Școlar Marienhöhe contribuie la finanțarea acestei inițiative.

Educație și stabilitate în mijlocul conflictului

Paisprezece copii din familii cu dificultăți financiare, atât din estul, cât și din vestul Ucrainei, beneficiază în prezent de

subvenții pentru educație prin acest proiect. ADRA acoperă 65% din taxele școlare ale fiecărui elev, contribuind astfel la asigurarea continuității studiilor la Școala Zhyve Slovo.

În funcție de situația de securitate locală, cursurile se desfășoară fie cu prezență fizică, fie online, pentru a menține continuitatea educației în ciuda provocărilor cauzate de conflict.

Pregătirea pentru viitor

Proiectul include și inițiative pentru pregătirea profesională. La școală se amenajează un studio radio, unde elevii vor putea dobândi experiență practică în producția media și difuzare. Deschis tuturor tinerilor interesați, studioul are scopul de a stimula interesul pentru cariere în domeniul comunicării și de a dezvolta competențe utile în viața reală.

În plus, ateliere de orientare profesională, susținute de specialiști din diverse domenii, îi vor ajuta pe elevi să își descopere interesele vocaționale și să își planifice mai bine viitorul, potrivit ADRA Germania.

Sprijin pentru profesori

Profesorii de la Școala Zhyve Slovo se confruntă, de asemenea, cu o presiune imensă. Mulți dintre ei lucrează în condiții

extrem de stresante, în timp ce se străduiesc să facă față și impactului personal al războiului. Pentru a-i ajuta, inițiativa include o tabără dedicată bunăstării, unde profesorii pot interacționa cu specialiști în sănătate mintală, pot beneficia de consilieri și pot învăța noi strategii educaționale.

Aceste resurse sunt menite să îi ajute să răspundă mai bine atât nevoilor emoționale, cât și celor academice ale elevilor lor, într-o perioadă marcată de incertitudine.

Despre parteneri

Centrul Școlar Marienhöhe a fost fondat în 1924 sub numele de „Seminarul Marienhöhe”. Astăzi, include un liceu recunoscut de stat, o școală gimnazială și o școală primară, precum și un internat situat în campus. Anul acesta, Marienhöhe își celebrează centenarul printr-o serie de evenimente speciale.

ADRA Germania a fost fondată în 1987 și face parte din rețeaua globală ADRA, care activează în peste 100 de țări.

ADRA Ucraina, înregistrată oficial în 1993, are în prezent peste 270 de angajați și este implicată activ în proiecte de ajutor umanitar și dezvoltare în întreaga țară. 🚩

Articol preluat de pe site-ul ANN.

NOI ÎNCEPUTURI:

*cum să scapi de obiceiuri proaste
și să trăiești mai sănătos*

*Un drum spre o viață mai bună,
cu ajutorul lui Dumnezeu*

Viața e plină de începuturi noi. Fie că e vorba de un nou semestru, un nou an sau doar o zi de luni, fiecare clipă ne oferă șansa de a face alegeri mai bune. Dar ce faci când obiceiurile vechi par lipite de tine, iar motivația dispare mai repede decât o notificare pe telefon?

Articolul pe care îl vei citi nu este doar o listă de sfaturi. Este o invitație la schimbare — o schimbare sinceră, realistă prin puterea voinței predate lui Hristos. Transformarea e un proces care implică recunoașterea nevoii de schimbare, o planificare atentă și perseverență intenționată, nu o magie, și Dumnezeu ne cheamă la o viață în care trupul și sufletul lucrează în armonie.

Indiferent dacă vrei să mănânci mai sănătos, să dormi mai bine sau să ai mai mult control asupra propriei vieți, citește acest articol cu inima deschisă. Roagă-te, alege și începe! Pentru că tu nu ești definit de trecut, ci de pașii pe care îi faci azi.

Te-ai săturat să-ți propui lucruri bune și să nu le duci până la capăt? Schimbarea nu e ușoară, dar nici imposibilă. Dumnezeu ne cheamă la o viață echilibrată, în care să ne îngrijim de trupul nostru ca de un templu. Cu rugăciune, răbdare și câteva decizii înțelepte, poți porni chiar de azi pe un drum mai sănătos.

1. Fii sincer cu tine: ce vrei să schimbi?

Începe prin a numi obiceiul care te trage înapoi: mănânci prea mult fast-food, sari peste somn, te miști prea puțin. Observă și ce anume te împinge spre acel comportament – stresul sau plictiseala sau telefonul?

2. Propune-ți obiective clare și realiste

Stabilește obiective **SMART** – specifice, măsurabile, abordabile, relevante și limitate în timp (de exemplu, să faci mai multă mișcare, să slăbești).

Nu spune doar: „Vreau să mănânc mai sănătos.” Spune: „Timp de o lună, voi mânca zilnic trei porții de legume.” Cu cât obiectivul e mai clar și măsurabil, cu atât ai mai multe șanse să reușești.

3. Găsește-ți motivația adevărată

Vrei să ai mai multă energie? Să te simți mai aproape de Dumnezeu, trăind curat și echilibrat? Vrei să poți fi de ajutor altora? Scrie-ți „de ce”-ul pe o hârtie și recitește-l când îți vine să renunți.

4. Nu doar renunță, ci înlocuiește

Dacă tai din viața ta o obișnuință veche, pune ceva bun în loc. Renunță la sucurile dulci, dar bea mai multă apă curată. Înlocuiește seriile de seară cu o plimbare scurtă sau un timp de liniște cu Dumnezeu.

5. Fă un plan simplu

Vrei să faci mișcare? Începe cu zece minute de mers pe jos. Vrei să dormi mai bine? Stabilește o oră fixă de culcare. Pașii mici, făcuți constant, aduc schimbări mari.

6. Creează un mediu care te ajută

Scapă de tentații – nu mai ține dulciuri în casă, ci fructe. Pune-ți pantofii sport lângă ușă. Setează-ți alarme de reamintire. Mediul influențează alegerile.

7. Nu merge singur

Spune cuiva ce îți propui – unui prieten, unui membru al familiei sau coleg. E mai ușor când cineva te încurajează, se roagă pentru tine și te întreabă cum e drumul spre reușită.

8. Fii consecvent

Nu te opri dacă într-o zi nu iese cum ai vrut. Continuă. Studiile spun că durează cam 66 de zile să formezi un obicei nou. Dar știi ce? Cu Dumnezeu, se poate chiar mai repede.

9. Ai răbdare cu tine

Vor exista zile grele. Învață din ele, nu te condamna. Nu trebuie să fii perfect. Dumnezeu vede inima ta și progresul contează.

10. Răsplătește-ți efortul

Când atingi un obiectiv, fă-ți o bucurie (nu cu mâncare): o carte, un concert, o zi de relaxare. Meriți să te încurajezi.

11. Reevaluează și ajustează

Din când în când, uită-te înapoi: Unde ai ajuns? Ce funcționează? Ce poți schimba? E OK să ajustezi traseul.

Poate ai impresia că voința ta e slabă, ca o funie de nisip, dar nu uita: „Prin dreapta folosire a voinței se poate produce o schimbare totală în viața omului. Dacă-ți supui voința lui Hristos”, „vei primi putere de sus ca să rămâi statornic” (*Calea către Hristos*, p. 48). Prin harul lui Dumnezeu, poți să-ți schimbi viața. Nu singur, ci alături de Cel care te-a creat pentru un trai plin de speranță și echilibru.

Maranatha! Domnul vine!

ZENO L. CHARLES-MARCEL &
PETER N. LANDLESS

Dorința de a-L întâlni **PE HRISTOS**

O lecție din Evanghelia după Marcu

Evanghelia după Marcu este cea mai concisă dintre cele patru evanghelii, însă se remarcă prin rigoarea și forța narativă. În același timp se observă că, în cadrul scrierii lui, Marcu se raportează la Domnul Isus Hristos ca fiind omul acțiunii. Stilul pe care îl abordează este unul riguros, incisiv și pitoresc, menționând adesea detalii pe care niciun alt autor nu le-a oferit.¹ Un exemplu relevant pentru a exprima gândurile lui Marcu este momentul înmulțirii pâinilor din cadrul capitolului 6:30-44 și întâlnirea dintre Mântuitorul și mulțimea adunată să-L asculte.

Nevoia unui feedback

Imaginea cu care Marcu ne surprinde la începutul pericopei este aceea că apostolii vin la Isus pentru a-i relata „tot ce făcuseră și tot ce învățaseră pe oameni”. Spre deosebire de alți evangheliști, Marcu și Luca sunt singurii autori care îi menționează pe ucenici sub titulatura de apostoli, indicând astfel o tranziție spre un nou statut în misiunea lor. Această mențiune apare imediat după întoarcerea lor din misiunea de evanghelizare desfășurată „prin satele de primprejur”. Dacă analizăm acest episod într-un context modern, putem interpreta relatarea apostolilor ca pe un raport detaliat al metodelor utilizate în transmiterea mesajului evanghelic, echivalentul unui „studiu biblic,” precum și ca pe o reflecție asupra emoțiilor trăite în

timpul interacțiunii cu diverse categorii de oameni – fie sceptici, fie nemulțumiți de circumstanțele sociale ale vremii, fie pur și simplu neinițiați în cunoașterea Scripturii și în relația cu Dumnezeu.

Astfel, dorind să se întâlnească cu Învățătorul lor pentru a discuta despre experiențele avute, se observă că apostolii căutau un feedback clar pentru a-și îmbunătăți abordarea în viitoarele activități de evanghelizare. Acest feedback s-a conturat prin două modalități principale. În primul rând, schimbul de experiențe dintre ei le-a permis să înțeleagă mai bine reacțiile oamenilor și modul în care aceștia recepționau mesajul. În al doilea rând, deși nu apare explicit în textul biblic, se poate presupune că Domnul Isus le-a oferit în-

drumare și clarificări verbale în urma relatărilor lor, consolidând astfel procesul de învățare și maturizare spirituală.

Alergarea spre Hristos

Un alt aspect remarcabil desprins din relatarea întâlnirii mulțimii cu Isus este cadrul oferit de Marcu în versetele 32-33 și 44. Întrucât Domnul și ucenicii săi se aflau de-a lungul unui traseu circulat de iudei, discuțiile avute cu pelerinii care călătoreau din Galileea spre Ierusalim au făcut ca nivelul de oboseală să ajungă la cote înalte. Acest aspect l-a determinat pe Mântuitorul să le poruncească apostolilor să treacă împreună spre Betsaida. Totuși, relatarea biblică menționează că „oamenii i-au văzut plecând și i-au cunoscut; au alergat pe jos din toate cetățile și au venit în locul în care se duceau ei” (Marcu 6:33). Referindu-ne la numărul persoanelor menționate de evangheliști – „cinci mii de bărbați” conform lui Marcu și „cinci mii de bărbați, afară de femei și copii”, potrivit lui Matei (Matei 14:21) – s-ar putea deduce inițial că această mulțime a pornit exclusiv din Capernaum, orașul din care Domnul S-a urcat în corabie. Totuși, cercetările istorice, precum cele ale lui Mark Chancey, indică faptul că, în secolul I, Capernaum era un sat de mici dimensiuni², având o populație estimată între 1.200 și 1.500 de locuitori.

Marcu utilizează o imagine dinamică și expresivă, descriind cum oamenii „au alergat pe jos”, un detaliu care subliniază intensitatea dorinței lor de a-L întâlni pe Hristos. Este important de remarcat că nu întreaga populație a Capernaumului a participat la acest eveniment, ci doar o parte dintre locuitori. Acest lucru poate fi susținut de versetul din Ioan 6:4, care menționează că „Paștele, praznicul iudeilor, era aproape”, ceea ce sugerează că numeroase persoane erau deja în drum spre Ierusalim. Astfel, se poate deduce că grupul inițial de câteva sute de persoane s-a extins pe parcurs, atră-

gând tot mai mulți oameni printr-un efect de emulație generat de chemarea: „Vino și tu ca să-L vezi pe Hristos.”

Imaginându-ne această scenă fără a ieși din contextul biblic, putem vizualiza un grup entuziast de oameni alergând spre Hristos, fără a ține cont de dificultățile călătoriei. Distanța parcursă a fost de cel puțin șapte kilometri, iar condițiile de drum erau dificile, probabil pietruite, fără infrastructură adecvată, în timp ce terenul montan reprezenta un obstacol suplimentar. Cu toate acestea, Ioan sugerează că mulțimea a ajuns la Isus într-un ritm alert. În ciuda provocărilor, mii de oameni au reușit să ajungă la destinație, motivați de dorința profundă de a-L asculta și de a petrece timp în prezența Celui care făcuse nenumărate minuni în cetățile Galileei.

Concluzii

De-a lungul timpului, omul resimte adesea nevoia de a primi îndrumare divină. Așa cum apostolii I-au relatat Domnului Isus experiențele lor din misiunea de evanghelizare, tot astfel, noi, luând locul ucenicilor lui Hristos, suntem chemați să-I împărtășim trăirile noastre, pentru ca, ulterior, să ascultăm și să urmărim îndrumarea pe care El ne-o oferă.

O a doua concluzie care se desprinde este că, în fața dificultăților și provocărilor vieții, nu trebuie să cedăm, ci să ne îndreptăm cu perseverență spre Isus, pregătiți să-I ascultăm cuvintele, hrănindu-ne cu pâinea spirituală pe care doar El o poate oferi. 🌱

NOTE

¹ Francis Nichol, ed., *The Seventh-Day Adventist Bible Commentary*, vol. 5 (Washington, D.C.: Review & Herald Publishing Associations, 1980), 564.

² Mark A. Chancey, *The Myth of a Gentile Galilee: The Population of Galilee and New Testament Studies*, Society for New Testament Studies Monograph Series, v. 118 (Cambridge: Cambridge University Press, 2002), 102.

DANIEL DOBRIN,
pastor stagiar, Conferința Moldova

SĂGETI ȘI RĂZBOINICI

*„Ca săgețile în mâna unui războinic,
așa sunt fiii făcuți la tinerețe.” (Psalmii 127:4)*

Psalmul 127 este o cântare a încrederii, o recunoaștere a faptului că Dumnezeu este cel care clădește casele și păzește cetățile. În centrul acestei perspective asupra vieții, este evidențiată cu intensitate relația părinți-copii: „Ca săgețile în mâna unui războinic, așa sunt copiii născuți în tinerețe.” Nu e doar o simplă metaforă. E o perspectivă de ansamblu, războinică, privind generațiile tinere: ele nu sunt simple prezențe în viața noastră, ci resurse pentru bătăliile spirituale ale vremurilor noastre.

Așa cum săgețile nu sunt un dat de la natură, ci trec printr-un lung și amplu proces de transformare, tot așa și copiii noștri dăruiți de Dumnezeu trebuie să treacă printr-un proces de schimbare, modelare, pentru a deveni ambasadori ai Cerului în această lume. Orice războinic responsabil își va umple tolba cu săgeți bine ascuțite, capabile să își atingă ținta.

Săgeți cu destin: Tinerii – în inima planului divin

Ce fel de săgeți avem în tolă?

Este ușor să cădem în capcana generalizărilor. Ne plângem că *tinerii nu mai sunt ce-au fost*, că *nu mai vin la biserică*, sau că *trăiesc având alte valori*. Problema stringentă este însă: De câtă răbdare, dragoste, înțelegere, fermitate împletită cu dragoste au avut și au parte acești copii în procesul lor de creștere?

Unii tineri sunt ca săgețile șlefuite, bine calibrate, cu minți ascuțite, cu inimi pasionate pentru Hristos, alții sunt fisurați de traume, sunt fragili în convingeri, iar alții sunt încă verzi, cruzi, au nevoie de ajutor, de îndrumare, de direcție, de claritate și de încurajare.

Educația spirituală nu este un proces standard, ci unul meșteșugit, personalizat. Nu putem folosi aceleași metode de formare pentru toți, ci trebuie să avem înțelepciunea de a modela fiecare personalitate în parte.

Dacă noi suntem arcașii, trebuie să știm cum să prindem, cum să întindem arcul și cum să lansăm săgețile. Acest lucru necesită timp, efort, rugăciune și exemplu personal.

Nu putem trimite în luptă săgeți pe care nu le-am făurit cu grijă, împletind dragostea cu adevărul în fiecare fibră a lor. Fără această pregătire atentă, ele nu vor atinge ținta, ci se vor frânge înainte de a-și împlini menirea.

Ce le oferim tinerilor noștri?

Tinerii nu părăsesc biserica din cauza unei lipse de credință în Dumnezeu, ci din

cauza absenței unei întâlniri personale cu El, una care să fie autentică și transformatoare. Organizăm activități și programe, dar câte dintre ele sunt experiențe reale de maturizare spirituală? Tinerii caută o credință practică, modele autentice și părinți care se roagă, nu care doar corectează. Au o sete reală de sens și recunosc rapid ipocrizia. Dacă nu găsim autenticitate în biserică, vor căuta sinceritatea – chiar și într-o lume confuză, dar onestă.

Nu trebuie să transformăm biserica într-un loc „cool”, dar aceasta poate fi caldă. Nu trebuie să copieze cultura tinerilor, ci să le ofere un context în care adevărul este adevărat. Ce mediu și ce exemplu le oferim noi copiilor noștri în familiile și în bisericile noastre?

Ce facem pentru mântuirea lor?

Adevărata întrebare nu este *cum să-i păstrăm în biserică*, ci *cum să-i ajutăm să-L cunoască și să-L iubească pe Hristos*. Mântuirea nu este o apartenență formală, ci o relație vie. Dacă un tânăr nu îl cunoaște personal pe Isus, el va merge cu ușurință acolo unde găsește emoție, sens sau acceptare, chiar dacă aceasta îl duce departe de adevăr.

Ne rugăm pentru ei? Avem un timp special în familie pentru a le asculta frământările? Ne cer sfaturi? Dacă nu, de ce? Ce fel de relație spirituală avem cu propriii noștri copii sau cu tinerii din grupul nostru sau din biserica noastră?

Uneori, tinerii au nevoie mai mult de o îmbrățișare decât de o predică, mai mult de o ureche care ascultă decât de un deget care acuză, mai mult de o mărturie vie decât de o teorie bine structurată. Mântuirea nu este un gest unic, ci o călătorie, iar noi suntem ghizii lor pe această cale. Nu putem merge în locul lor, dar putem merge *cu ei*, trebuie doar să vrem.

Tinerii caută o credință practică, modele autentice și părinți care se roagă, nu care doar corectează.

O generație misionară în formare

Dacă vrem o biserică vie, tinerii trebuie implicați – nu doar tolerați. Trebuie trimiși în misiune, învățați să slujească, încurajați să contribuie. Nu avem nevoie de tineri perfecți, ci de tineri prezenți. Tinerii nu au nevoie să fie criticați, ci pregătiți.

Lecția unei vieți: impactul educației

Într-un colț liniștit al orașului München, în perioada anilor 1890, locuia **Albert**, un băiat retras. Avea doar zece ani, dar deja fusese etichetat de mulți ca „neadaptat”. Vorbea greu, socializa cu dificultate și se plictisea la școală. Profesorii îl considerau un copil cu „defecte de caracter”, iar la un moment dat, unul dintre dascăli i-a spus în față: „Nu o să ajungi niciodată nimic.”

În ciuda acestui verdict dur, în viața lui Albert a apărut o persoană care avea să schimbe totul: **Max Talmey**, un tânăr student la medicină, evreu ortodox, care vizita familia micuțului Albert în fiecare joi la masa de prânz – o tradiție prin care studenții fără familie erau invitați să mănânce cu familii din comunitate.

Curând, Max a observat că micul Albert puneă întrebări neobișnuite pentru vârsta lui despre stele, timp și spațiu. Îi străluceau ochii când discuțiile atingeau teme abstracte. Talmey a intuit un potențial uriaș și a început să-l hrănească, dar nu cu lecții clasice, ci prin **căutare și descoperire**.

Săptămână după săptămână, Max îi aducea cărți. La început, povești de știință popularizată – cum ar fi *Cărți populare științifice*, de Aaron Bernstein, care descria concepte științifice în mod accesibil. Apoi, lucrări filozofice provocatoare – precum *Critica rațiunii pure*, de Immanuel Kant. Albert le devora. La doar 12 ani, înțelesese concepte de fizică și filozofie pe care alții le studiau în facultate.

Max Talmey a fost mai mult decât un vizitor. A fost *un mentor care a văzut în tâ-*

Copiii noștri nu sunt „bătăi de cap”, ci bătălii spirituale în curs de desfășurare.

Și fiecare biruință a lor este o biruință a Cerului. Un tânăr salvat înseamnă o familie întărită, o biserică vie, un viitor plin de lumină. Formarea tinerilor este cea mai bună investiție pe care o poate face biserica.

nărul Einstein o săgeată neșlefuită, dar cu un potențial enorm. Nu l-a împins, ci l-a ghidat. Nu i-a impus, ci i-a deschis universul ideilor. Prin cărți, dialog și încurajare, a contribuit la formarea gândirii ce avea să schimbe lumea.

După cinci ani, drumurile lor s-au despărțit. Max a continuat medicina, Albert Einstein a crescut și a devenit omul care avea să formuleze teoria relativității. Mai târziu, când a vorbit despre copilăria sa, Einstein nu a uitat de Talmey – omul care i-a deschis mintea și i-a susținut zborul.

Educația transformă copiii în săgeți cu sens!

Săgețile nu sunt bune doar dacă nimeresc ținta. Ele sunt valoroase prin simplul fapt că sunt în mâna războinicului. E timpul să recunoaștem că tinerii sunt în mâinile noastre, iar noi suntem răspunzători pentru direcția lor. *Tinerii sunt daruri, nu poveri. Săgeți, nu obstacole. Răspunsuri ale cerului, nu probleme ale pământului.* Dacă le arătăm dragostea lui Hristos, dacă îi echipăm cu adevărul Scripturii și dacă îi lansăm cu rugăciune și speranță, lumea va fi schimbată și cerul va fi populat cu zborurile lor.

„BOBI” GHEORGHE CIOCÂRLAN, pastor,
director Departamentul Tineret, Conferința Muntenia

**Tinerii sunt în mâinile noastre,
iar noi suntem răspunzători
pentru direcția lor.**

ELLEN WHITE

- viața și slujirea profetică

Dorința divină de a menține o relație vie și activă cu omenirea nu a încetat odată cu întreruperea comunicării directe cauzate de păcatul original. De-a lungul istoriei, Dumnezeu a continuat să se adreseze umanității prin darul profeției, un mijloc de comunicare, menit să transmită mesaje de călăuzire, avertizare și speranță prin intermediul persoanelor chemate și înzestrate de Duhul Sfânt. Valoarea acestui dar este afirmată constant în Scriptură, fiind văzut ca o expresie a grijii continue a lui Dumnezeu față de poporul Său (Amos 3:7; 1 Corinteni 12:10; Apocalipsa 12:17).

În cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, darul profeției este considerat activ și relevant în perioada contemporană, fiind recunoscut în mod oficial în viața și scrierile lui Ellen White. Această autoare a numeroase cărți și lucrări de literatură profetică, biblică, educațională și spirituală contribuie decisiv la conturarea identității și misiunii adventiste. Scrierile ei nu substituie autoritatea Scripturii, ci o susțin, adâncind înțelegerea planului mântuirii și facilitând aplicarea acestuia în viața personală și a comunității.

În acest context, în perioada 7–9 martie 2025, Universitatea Adventus din Cernica a fost gazda evenimentului „Ellen White, viața și slujirea profetică”. Scopul principal al evenimentului a fost acela de a promova studiul academic și devoțional al scrierilor lui Ellen White și de a încuraja o înțelegere aprofundată a relevanței darului profetic în contextul actual.

Perspectiva biblică asupra darului profetic

Invitații speciali ai evenimentului, dr. Merlin Burt și dr. Theodore Levterov, reprezentanți ai Fundației Ellen White, au evidențiat modul în care darul profetic s-a manifestat de-a lungul întregii istorii biblice, fiind o manifestare a dorinței lui Dumnezeu de comunicare cu omenirea prin intermediul profeților. În cadrul seriei de prezentări susținute, aceștia au argumentat că scrierile lui Ellen White pot fi înțelese drept o expresie contemporană a aceleiași inițiative divine de a călăuzi, avertiza și întări poporul Său. Departe de a suplini sau înlocui autoritatea Scripturii, aceste scrieri contribuie la clarificarea și aplicarea învățăturilor biblice. Astfel, a fost accentuată importanța recepției mesajului profetic ca mijloc de a rămâne ancorați în adevărul lui Dumnezeu și protejați de amăgirile vremurilor din urmă.

De asemenea, în cadrul prezentării sale, pastorul Adrian Petre a subliniat

importanța aplicării unui cadru hermeneutic coerent în interpretarea scrierilor lui Ellen White. Acesta a menționat necesitatea studierii contextului, recunoașterea unității tematicii sale, identificarea principiilor universale în sfaturile specifice și înțelegerea modului variat în care autoarea utilizează Scriptura: exegetic, teologic, tipologic și parantetic. S-a accentuat faptul că scrierile ei au rolul de a dezvolta perspectiva înțelegerii Scripturii, și nu de a înlocui studiul temeinic al Bibliei.

Lansare editorială: un instrument valoros pentru studiu

Unul dintre momentele centrale ale conferinței a fost lansarea traducerii în limba română a cărții *Ellen White: Ghid esențial pentru înțelegerea contribuției sale*, apărută la Editura Universității Adventus. Coordonată de pastorul Norel Iacob, lucrarea își propune să ofere o sinteză clară, accesibilă și argumentată a influenței lui Ellen White asupra dezvoltării teologiei și misiunii adventiste.

Această carte este un instrument valoros, atât pentru cercetătorii interesați de istoria și etosul adventismului, cât și pentru credincioșii care doresc să aprofundeze rolul profetic al lui Ellen White în contextul mișcării adventiste. În esență, acest rol este determinat de experiența ei profundă cu Dumnezeu care se sprijină pe două principii fundamentale – dragostea lui Dumnezeu manifestată prin Isus Hristos și orientarea constantă spre Sfânta Scriptură.

Departe de a suplini sau înlocui autoritatea Scripturii, scrierile lui Ellen White contribuie la clarificarea și aplicarea învățăturilor biblice.

Studierea sistematică a Bibliei și aprofundarea scrierilor inspirate ale lui Ellen White constituie un dublu proces indispensabil pentru dezvoltarea maturității spirituale, clarificarea doctrinară și trăirea unei vieți centrate pe Hristos.

Inaugurarea Centrului de Cercetare Ellen White

Un alt moment de referință al evenimentului a fost inaugurarea Centrului de Cercetare Ellen White, aflat sub coordonarea pastorului Adrian Petre. Acest centru își propune să ofere un cadru academic și spiritual pentru studiarea aprofundată a scrierilor lui Ellen White, punând la dispoziție resurse de specialitate, materiale documentare și programe de formare teologică. Dedicat susținerii studiilor biblice și teologice, centrul va contribui la dezvoltarea unei gândiri critice și spirituale asupra mesajului profetic în biserică.

În cuvântul său din cadrul inaugurării centrului de cercetare, Barna Magyarosi, secretarul executiv al Diviziei Inter-Europene, a împărtășit modul în care scrierile lui Ellen White au influențat formarea sa spirituală în anii tinereții și au contribuit la consolidarea iubirii față de Dumnezeu. La rândul său, Aurel Neațu, președintele Uniunii Adventiste, a amintit nevoia ca biserica să se roage, asemenea apostolului Pavel, „ca Dumnezeuul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui” (Efeseni 1:17), pentru a înțelege mesajul profund al Scripturii și al Spiritului Profetic.

Importanța Centrului de Cercetare Ellen White și amplasarea lui în cadrul Universității Adventus este dată de faptul că vine în sprijinul pastorilor, teologilor, profesorilor, studenților și persoanelor care doresc să aprofundeze cercetarea Spiritului Profetic, oferindu-le un cadru adecvat pentru o mai bună înțelegere a perspectivei biblice a scrierilor lui Ellen White, precum și a dimensiunii de viață practică integrate în acestea.

Continuitatea studiului Scripturii și a Spiritului Profetic

Într-un context global marcat de relativism moral și instabilitate spirituală, Biserica Adventistă este chemată să-și fundamenteze convingerile și trăirea pe revelația divină. Studierea sistematică a Bibliei și aprofundarea scrierilor inspirate ale lui Ellen White constituie un dublu proces, indispensabil pentru dezvoltarea maturității spirituale, clarificarea doctrinară și trăirea unei vieți centrate pe Hristos.

Ellen White nu a încetat să accentueze importanța Cuvântului lui Dumnezeu ca temelie a credinței, îndemnând la o relație vie cu Scriptura, întemeiată pe ascultare, meditație și aplicare practică. Scrierile sale oferă o perspectivă profetică actuală și aplicabilă, sprijinind biserica în efortul de a rămâne fidelă chemării divine.

Studierea integrată a Bibliei și a scrierilor inspirate reprezintă un proces esențial pentru dezvoltarea spirituală a credinciosului, pentru clarificarea convingerilor doctrinare și pentru modelarea unui caracter asemenea lui Hristos. Într-o lume aflată într-o continuă căutare de sens, o astfel de abordare oferă speranță și direcție, contribuind decisiv la trăirea unei vieți creștine autentice și la împlinirea chemării de a fi martori fideli ai Împărăției lui Dumnezeu. ▀

VALENTIN FILIMON, Departamentul Spiritul Profetic, Uniunea Adventistă Română

ADRA ROMÂNIA

*și Fundația Centrul Cultural Islamic „Islamul Azi”
sprijină 4.288 de persoane*

„Nu am avut niciodată în casă
deodată atâta făină, orez și ulei.
Vă mulțumim din suflet!”

ADRA România și Fundația Centrul Cultural Islamic „Islamul Azi” și-au unit eforturile pentru a veni în sprijinul a 4.288 de persoane aflate în situații dificile, oferindu-le sprijin esențial în această perioadă. Dintre beneficiari, 2.337 sunt femei, iar 1.951 sunt bărbați, fiecare dintre ei primind ajutor sub forma unor pachete consistente cu alimente de bază, cu o greutate totală de 46 kg per kit. Aceste pachete, în valoare totală de 59.216,90 euro, au inclus produse esențiale precum făină, orez, zahăr, pastă de roșii, năut, fasole boabe, spaghetti și ulei, menite să asigure necesarul alimentară pentru o perioadă semnificativă de timp.

În total, au fost distribuite 1.000 de kituri alimentare, fiecare contribuind la îmbunătățirea condițiilor de trai ale familiilor beneficiare. Procesul de distribuție a fost organizat cu eficiență și responsabilitate, astfel încât ajutorul să ajungă rapid și în mod echitabil la cei care au cea mai mare nevoie. Prin această inițiativă comună, cele două organizații și-au reafirmat angajamentul de a sprijini comunitățile vulnerabile, oferindu-le nu doar resurse materiale, ci și speranță pentru un viitor mai bun.

Mulțumim Fundației Centrul Cultural Islamic „Islamul Azi” pentru sprijinul generos care a făcut posibilă această inițiativă de solidaritate și compasiune. Împreună, am reușit să aducem alinare și să oferim o rază de speranță celor care se confruntă cu dificultăți. Prin astfel de parteneriate, demonstrăm că binele nu are granițe, iar gesturile de solidaritate pot schimba vieți.

„Sunt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru această nouă oportunitate de cola-

borare și apreciez mult ajutorul venit din partea Fundației Centrul Cultural Islamic «Islamul Azi». Pentru toți beneficiarii, și mai ales pentru copiii din proiectul **«Vreau la școală!»**, aceste produse au reprezentat un sprijin consistent. Am fost pe teren la distribuție și am văzut lacrimile multor mame, am primit recunoștința taților și am descoperit bucuria din ochii copiilor. Este atât de frumos să știi că există oameni pe lumea aceasta care se gândesc la cei lipsiți și au capacitatea să treacă dincolo de barierele culturale pentru a aduce mângâiere și ajutor semenilor lor. Mulțumim Fundației Centrul Cultural Islamic «Islamul Azi» și sperăm să avem o colaborare frumoasă și pentru proiectele viitoare”, a declarat Gabriela Istrate, manager proiect ADRA România.

Una dintre beneficiare ne declară: „Nu am avut niciodată în casă deodată atâta făină, orez și ulei. Vă mulțumim din suflet!”

Începând cu anul 1990, Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România se implică în special în proiecte de dezvoltare de care beneficiază întreaga populație. Conducându-se în proiectele asumate după motto-ul „Dreptate. Compasiune. Dragoste”, ADRA România aduce bucurie și speranță în viețile beneficiarilor prin promovarea unui viitor mai bun, a valorilor și a demnității umane. Furnizor de servicii sociale acreditat, ADRA România face parte din rețeaua ADRA Internațional, organizația umanitară globală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, una dintre cele mai răspândite organizații guvernamentale din lume, fiind activă în 118 țări și având la bază filosofia care îmbină compasiunea cu spiritul practic, adresându-se oamenilor în nevoie, fără să facă deosebiri de ordin rasial, etnic, politic sau religios, cu scopul de a *sluji umanității astfel încât toți să conviețuiască așa cum Dumnezeu a plănuț.*

ADRA ROMÂNIA

NOAPTEA ÎN PĂDURE

„Nu te teme,
căci Eu sunt cu tine;
nu te uita cu îngrijorare,
căci Eu sunt Dumnezeul tău;
Eu te întăresc,
tot Eu îți vin în ajutor.
Eu te sprijin
cu dreapta Mea biruitoare.”
(Isaia 41:10)

Într-un trib străvechi, atunci când un băiat împlinea 13 ani, trebuia să treacă printr-o probă a curajului: legat la ochi, era dus singur în pădure, unde trebuia să rămână până la răsărit. Noaptea era plină de sunete înfricoșătoare, umbre și foșnete care îi puneau la încercare voința și stăpânirea de sine. Băiatul tremura, cu inima bătând tare. Plângea uneori, în tăcere. Întunericul părea nesfârșit, fiecare foșnet îl făcea să tresară. La răsărit, când își dădea jos legătura de la ochi, descoperea un adevăr emoționant: chiar lângă el stătuse, toată noaptea, tatăl lui, cu sulița în mână, veghind, pregătit să-l apere.

Această probă nu era doar despre curaj, ci și despre încredere: nu erau niciodată cu adevărat singuri. Așa este și Dumnezeu cu noi. Chiar dacă nu-L vedem, El ne veghează neîncetat, ne întărește și ne protejează. În cele mai grele momente, ne încurajează să fim curajoși și ne însoțește cu dragoste și grijă nesfârșită.

Dumnezeu ne-a creat să trăim fără frică, în pace și încredere. El a promis că va fi întotdeauna cu noi, chiar și atunci când avem temeri sau când ne e greu. În Biblie, Dumnezeu ne spune că El este Tatăl nostru bun, Ajutorul nostru și cel care ne dă curaj.

Fiecare literă are un număr: A = 1, Ă = 2, Â = 3, B = 4, C = 5, ..., Z = 31

Scrie numărul deasupra fiecărei litere și descoperă mesajul.

Ă Â Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ñ Ò Ó Ô Õ Ö × Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ ß à á â ã

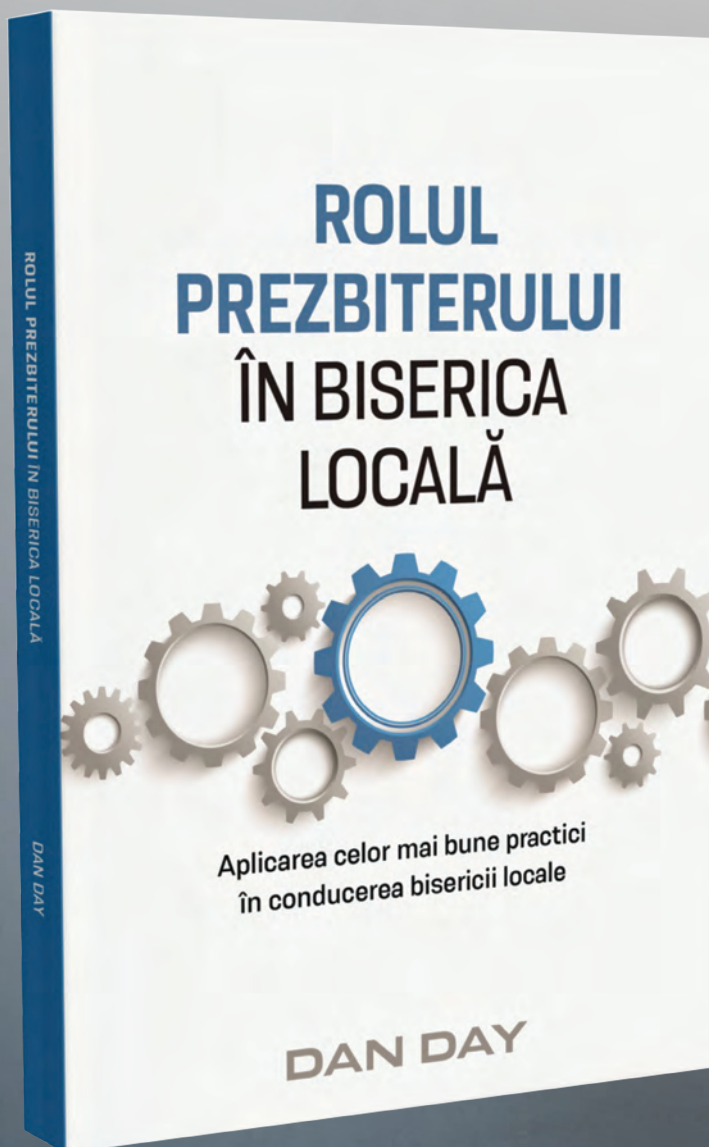
Folosind codul de mai sus, descoperă mesajul special al lui Dumnezeu pentru tine.

6 26 16 17 7 31 7 26 7 22 24 7 1 13 26 24 18 21 26 15

16 7 26 5 7 12 16 11 6 2 12 17 5 21 7 6 7 21 7

23 11 5 26 21 1 13 31 11 15 17 11 5.

În cuvând la Editura Viață și Sănătate

Prezbiterii locali joacă roluri-cheie în îndeplinirea misiunii oricărei biserici, dar în Biserica Adventistă își îndeplinesc rolurile într-o manieră cu totul deosebită – atât prin susținerea pe care le-o oferă pastorilor, cât și prin propria contribuție la conducerea bisericii locale atunci când pastorul nu este prezent. În tot cursul anului, activitatea prezbiterului este elementul esențial care face ca mesajul adventist să fie transmis cu impact comunității din jur prin intermediul tuturor membrilor bisericii. Această carte tratează rolul prezbiterului local și oferă sfaturi practice legate de felul în care acesta își poate îndeplini, sub călăuzirea lui Dumnezeu, importanta misiune la care a fost chemat.

60151